

Hrafn borgar fyrir mat sinn.

Frásögn þessi, sem ekki er með rit-
hönd Jóns Pálssonar, er höfð eftir
Guðjóni Jónssyni frá Nefsholti.

4 blöð qto. Rithönd ókunn.

Þaga sí sunn þegar Guðmundur hafði
morgun þegar hann var kominn til
þess þess þess matar rá er Guðmundur hafði
fóðnaði hann er min ókunnugt um
Guðmundur hafði þann góða síð að gefa
hrifnum, þeim er að þessum kom, mat á mat
og góði það ævinlega sjálfur, en ef hann
var ekki þess, áttu það ekki sjálfur, re
þann um að áttu góðu það fyrir þann.
er það fell aldrei in málit þess.
þann voru líka, og ég heldur orni að Guðmundur,
er hann gat látið þess þess in löfa sínu,
og klappað þeim og gólt mit þess, þann sem
þann voru, þann þess þess líka, all af,
þann sem þann voru, og þann þann. Þessum
var gefið í fyrsta sinn, og dygi þessum, unni
sinn og fólki voru þess in fátur, og voru þess
þessum eftir þessum þess að þannum, en
ef það ólígt þessum stundum að gefa þess,
er þann voru þessum, þess þann þann stundum
er in þess þess góðu, og eltu er Guðmundur
þess sem þann fór, þann til þann þess gefið
þessum.

En er þann þess mit dag notkun að Guðmundur

Þrafn borgar fyrir mat sinn

Þaga sí sem hér fer á eftir, gerist fyrir mörgum tugum ára, að Evi brú í Grimsnesi. Þó bjó þar maður sá er Guðmundur hét, föðurnafn hann er mér ókunnugt um.

Guðmundur hafði þann góða rid, að gefa hröfnum, þeim er að þanum kom, mat o' retrum og gerði það ævinlega yölfur, en ef hann var ekki hima, eða gat það ekki yölfur, sá hann um að aðrir gerðu það fyrir hann, svo það fell aldrei ír máltili þrafnanna.

Þeir voru líka, mjög hældir orni að Guðmundi, svo hann gat lótili þó borða ír lófa sínum, og klappað þeim og gælt við þó, hvor sem þeir voru, hann þekkti þrafnana líka, altaf, hvor sem þeir voru, og þeir hann. Hröfnunum var gefið í fyrsta sinn, o' degi hreyjum, undir einu og fólk var komið o' fatu, og voru þó þrafnarnir oftast komni heim að þanum, en ef það óbrógt komstí stundum að gefa þeim, en þeir voru komni, þó komu þeir stundum inn í ba ef þeir gátu, og eltu svo Guðmundur hvert sem hann fór, þar til hann hafði gefið þeim.

Enn svo bar það við dag nokkurn að Guðmundur

vaknar við það, nemma morguns, um vor, og hann hefir mitrið hrafnakríki, fyrir utan gluggan í baðstofunni sem þann rof þ, hann ris upp, og gáv eit um gluggan, og rir þó og annar bearkrafni er þar fyrir utan, og latar mjög illa, kappar þriðu af þriðu, fligur upp og krúinkar, eins og hann getur, Guðmundi dlettur strögs í hug og eit hvað muni vera, og held og þinum krafnum minði kafa kletst eit hvað o; þar sem þarra var ekki nema annar, hann klæðir sig og gengur eit, með mat handla þonum, til að reina og spæta hann, en þegar hann kemur eit kemur krafni krúinkardi o móti þonum, Guðmundur dlettur nú og gefa þonum matinn, en þrummi er ífjalllegur til að borða og gengur svo nokra stund, og þegar Guðmundur er alveg og komo og þonum kappar hann undan rolitin spotta og rekkirt, en þegar Guðmundur kom að þonum, kappaði hann aftur roldin spöl, og þannig gekk það nokra, en Guðmundur tók eftir þri og hann kappaði i rúður þri þonum, og leit eit fyrir, og þrummi rildi þri hann með rirþingad, og var nú Guðmundur viss um, og eit hvað minði nú svo og þar, þri þrummi rildi, ekki borða, og rinki ekki neinum galum, og rildi þri Guðmund með rir. Guðmundur gengur nú enn í þa og rekkur svo rini rira

rem hitu Guðmundur og Ögmundur, og bjóðu þó að klæða sig í anaki, og fylgja hrafninum, þringað rem hann fari, og roggið ^{þeir} kvæm gengist hefti til þjó rir, um morgunin, og roggið að það hliti eitthvort að vera að, og þeir aldru ekki að ríðja við hrafnir meðan þeir gátu fylgt honum eftir.

Nú ganga þeir út og til hrafnans rem þessan áttara á undan þeim í römu átt og hann hefti haldið fyrir þegar Guðmundur kom út. Nú ganga þeir áfram á eftir hrafninum, í rúður, og ganga nú hratt því hrafnir flýgur á undan þeim, eins hann vilji láta þó flíta rir. Eftir að þeir höfðu gengið elvigan ríð í rúður, komu þeir í ~~myri~~ myri og jó þó að þar eru fjölda margir hrafnar flýganli, og láta öllum illum láttum, og ríðt þem þeir vera þar yfir einhverri dætri þírt, og rjó fljótt að ein hrafnanna er að reina að vejsi hana fyrir þinum, þó fara þeir að klappa, og þegar þeir komu að, þar rem hrafnarnir voru rjó þeir að reitkertur föður þeirra er rokkin þar afari þítt og getur sig ekki breift fyrir kulda og þveingslum, og hafði þan á ^{þess} gjanlega verið þar nokkra stund, ein annar hrafnir farið heim og get aðvart enn hinn verið að vejsi hertin fyrir þinum, en það hefur verið erfitt fyrir þan, því þinnir voru svo margir, en fundanlega

litil ró í hertinum, en fegin var þan að fí
 kvíld þegar mennirnir komu, og þann gat
 rest niður. Nú gátu mennirnir róð hertinum
 uppúr, með reipi rem þeir höfðu með sér, til
 vonar og vara, því líklega hefur Godmund sletra
 grunnad kvæð að vari. Herturinn hó nú litla
 stund, og brættist brátt, en hrafnarnir ráttu
 hjá og bjeldu hinum í þafilegri fjorlagð,
 ren nú vonu að hirast lúttu, því öll von
 virtist líti, að fí bita af fersum straktr.

Þú var herturinn orðin það þurs að þann gat
 farið með bræðronum heim, og var fí lagt
 af stöð, en hrafnarnir flugu í eftir, og stíðu
 ektí með þan fyr er heim við ba.

En varla hefur maturinn verið sparaður
 við fí þegar þeir fengu þan.

Þagan er tekinn eftir Guðjóni fjórní fí
 Kefsholti í Flóaldun, en Ögmundur
 Guðmundsson, ró er rótti hertinni
 rogdí þonum þana, þan rem þeir vonu
 roman í bát í fjorlökstökun, og þan
 þan til þat, hva hrafnar vonu vitlaus
 djár, en fí rogdí Ögmundur þerra rögu.
 Guðmundur bóndi var Ögmundurson.